

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J.B., narozen dne ..., bytem ...,
zastoupený Mgr. Jiřím Čížkem, advokátem, sídlem Riegrova
223/20, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13
Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2018 č. j. PK-DSH/3101/18

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Jiřímu Čížkovi se přiznává odměna ve výši 12 342 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení přestupků ze dne 14. 2. 2018 čj. MMP/035639/18, kterým byl

žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.600,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě zejména namítal, že správní orgán neopatřil navrhované důkazy, porušil zásadu rovnosti účastníků a právo na spravedlivý proces. Žalobce uváděl, že přestože řádně a včas požádal o zajištění důkazního materiálu přípisem ze dne 19. 12. 2017, nebyl ani učiněn pokus tento důkazní materiál zajistit, přestože jej žalobce považoval za nejdůležitější. Správní orgány podle žalobce nevěnovaly žádnou pozornost ani předloženým důkazům, ač dle žalobce prokazovaly jeho obhajobu. Žalobce v doplnění žaloby uvedl, že po zastavení mu policista oznámil, že nebyl připoután, přestože viděl, že žalobce je připoután. Žalobce ve správním řízení žádal o zajištění relevantního důkazu, a to záznamu o přestupku z videokamery zasahujícího vozidla. Podle žalobce je toto jediný nezpochybnitelný důkaz, který buď potvrdí, nebo vyvrátí tvrzení účastníků řízení. Správní orgán však tento důkaz neobstaral. Při jednání žalobce dále předložil důkazy, z nichž je patrné, že do jeho vozidla je z policisty uváděných vzdáleností omezený výhled. Žalobce k žalobě předložil fotografie připoutaného figuranta v jeho vozidle, které není patrné ani ze vzdálenosti cca 2-3 m, a videosoubory zachycující místo přestupku a provoz zde nikoli v době spáchání přestupku, ale později. Všechny tyto důkazy správní orgán podle žalobce nesprávně označil za irelevantní. Užití bezpečnostního pásu nestandardním způsobem dle jeho nákresu žalobce nepovažuje za porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť podle tohoto ust. řidič motorového vozidla je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Žalobce připomněl, že není na něm důkazní břemeno prokazovat nevinu a jde podle něho o tvrzení proti tvrzení, které je nedostatečné, když bylo možné opatřit policejní videozáznam. Právě v rozdílném nahlížení na důkazy žalobce spatřuje porušení zásady rovnosti stran. Podle žalobce se správní orgán spokojil s výpověďmi policistů, přestože se tyto rozcházejí v otázce pásání za jízdy, vozidel ve výhledu, hustoty provozu atd. Na žalobcovy důkazy naopak nebyl podle něho brán zřetel. Z výpovědi svědka D. vyplynulo, že než žalobce dojele, museli předjet nějaká vozidla. Vzhledem k tomu, že žalobce zastavili až po 750 m, muselo těch vozidel podle žalobce být několik. Z toho podle žalobce vyplývá, že svědkyně K. nemohla žalobce vidět, jak se poutá. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud opatřil důkaz policejním videozáznamem, even. vyšetřovacím pokusem - rekonstrukcí za účelem prokázání, že policisté nemohli do vozidla z uváděné vzdálenosti vidět.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že uvěřil verzi přednesené zasahujícími policisty, neboť nemají zvláštní zájem na výsledku řízení a vypovídali ke své běžné služební činnosti.
4. V replice žalobce uvedl, že správní orgán neprovedl jím navržené důkazy a ani jejich neprovedení dostatečně neodůvodnil. Zároveň podle žalobce správní orgán nesprávně posoudil tvrzení, že žalobce byl připoután, ale nestandardním způsobem, a to s ohledem na jeho částečnou invaliditu tak, že mu bezpečnostní pás vede nikoli nad levým, nýbrž pod levým ramenem. Z ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu vyplývá pouze povinnost být za jízdy připoután, není však nikde stanoven způsob. Žalobce zároveň připustil, že jím užitý způsob připoutání je pro něho méně bezpečný, nikoli však pro

ostatní účastníky silničního provozu. Jde o obdobné připoutání jako u dvoubodového pásu v autobuse. Žalobce byl také přesvědčen, že nebylo možné vidět dopoutávání za jízdy, neboť z vozidla jedoucího za ním nemůže být vidět do přední části kabiny, protože vozidlo Fiat Multipla má např. silné zadní sloupky. Navíc mezi vozidlem žalobce a zasahujícím vozidlem policistů byla jiná vozidla.

5. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 6. 9. 2017, podle něhož v tento den v 17:15 hodin žalobce řídil osobní motorové vozidlo Fiat Multipla RZ ... po kruhovém objezdu ulic Folmavská a Sukova, kde nebyl za jízdy připoután. K tomu se žalobce vyjádřil tak, že není pravda, že by nebyl připoután. Podle úředního záznamu Krajského ředitelství Plzeňského kraje z téhož dne hlídka prováděla kontrolní činnost na kruhovém objezdu Folmavská, Sukova v Plzni. Oba členové hlídky seděli ve služebním vozidle, které stálo kolmo, předem ke kruhovému objezdu cca 1 m od prvního jízdního pruhu ve výjezdu k vodojemu, tzv. zelený trojúhelník. V okamžiku, kdy hlídka vozidlo, za nímž se rozjela, zastavila, byl již řidič připoután. Nesouhlasil s přestupkem, a proto bylo sepsáno oznámení.
6. Proti příkazu správního orgánu podal žalobce odpor. Vyjádřil se písemně dne 19. 12. 2017, kdy požádal o zajištění důkazů videokamery z vozidla policie, jelikož služební vozidlo je tímto zařízením vybaveno a má za to, že policisté mají povinnost dokumentovat prohřešky na takovém zařízení.
7. Při jednání dne 28. 12. 2017 žalobce namítal, že vozidlo nemohlo stát tak blízko, jak policisté uvádějí, že kolem vozidla projížděl na kruhovém objezdu rychlostí cca 40 km/h, a předložil videozáznam pod názvem Odbočka dokumentující situaci na místě přestupku v době po spáchání přestupku s tím, že má dokazovat, že vozidlo nemohlo být tak blízko, jak policisté uvádějí. Odbočka není slepá, komunikace je užívána k vjezdu do areálu tiskárny a do skladiště. Je zde také přechod pro chodce, policisté kdyby tak stáli, jak uvádějí, stáli by z části na přechodu. Dále žalobce předložil 3 videa nazvaná Auto 1, Auto 2, Auto 3, která simulují jízdu po kruhovém objezdu podobnou rychlostí, a z videa není možné jednoznačně určit, kdo je připoután. Dále žalobce předložil snímek z katastrální mapy zaznamenávající umístění jeho vozidla. Vyfotografoval vozidlo s figurantem ve vzdálenosti, která odpovídá jeho nákresu. Dále přiložil zakreslený způsob užití bezpečnostního pásu. Uváděl, že pás si dává pod rameno, protože měl zlomenou klíční kost a standardní umístění pásu mu způsobuje bolest. Uváděl, že již byl několikrát zastaven policií a nikdy mu k tomuto způsobu připoutání nikdo nic neřekl.
8. Svědek policista P.D. uváděl, že předmětného dne stáli na výjezdu k vodojemu na hranici křižovatky u prvního jízdního pruhu kruhového objezdu. Viděli vozidlo žalobce vyjet z ulice Sukova po kruhovém objezdu, odbočit do ulice Folmavská. Přestupek policista pozoroval předním sklem jejich vozidla a bočním sklem vozidla žalobce a následně zadním sklem vozidla žalobce. Zadním sklem sledují, zda je vidět bezpečnostní pás ve vozidle žalobce, který musí vést od sloupku vozidla k rameni. Po zaznamenání přestupku se za vozidlem vydali a zastavili ho před křižovatkou Folmavská, Borská. Tehdy již žalobce byl připoután. Když mu byl sdělen přestupek, uvedl, že to není pravda, že připoután je. Na to mu bylo vysvětleno, že v době, kdy jel po kruhovém objezdu, připoután nebyl. Vozidlo policistů se nacházelo mezi přechodem pro chodce a prvním jízdním pruhem kruhového objezdu. Zda zasahovali na přechod pro chodce, si svědek nepamatoval. Záleželo na tom, zda stáli nebo již chtěli z místa odjet. Pokud se chystali odjet, stáli u prvního jízdního pruhu do doby, než jim provoz umožnil vjet na kruhový objezd. V těchto místech při

kontrolní činnosti stojí tak, že nezasahují do přechodu pro chodce. Služební vozidlo bylo vybaveno přední i zadní kamerou. Kamera natáčí vždy, když je vozidlo nastartované. K záznamu nemají jako hlídka přístup, pouze jejich vedoucí. Na kruhovém objezdu bývá provoz a mezi vozidlo jejich a vozidlo obviněného se dostalo jiné auto. Přesto svědek vyloučil záměnu vozidel.

9. Svědkyně policistka P.K. potvrdila místo provádění hlídkové činnosti na kruhovém objezdu Sukova, Folmavská a umístění služebního vozidla na prvním vjezdu před vjezdem na ulici Folmavská kolmo k jízdním pruhům přibližně 1 m od jízdního pruhu. Podle policistky mají zkušenost, že takto je dobře vidět do vozidel. Když jeli za vozidlem žalobce, viděla, že se řidič poutá. To viděla na ulici Folmavská. Přestupek zaregistrovala čelním sklem služebního vozidla přes čelní sklo žalobce v době, kdy projížděl po kruhovém objezdu a následně i přes boční a zadní vozidlo žalobce. Zadním oknem je vidět svěšený bezpečnostní pás. Ve služebním vozidle funguje kamera, a však k záznamu má přístup pouze vedení. V době, kdy byl žalobce zastaven, byl připoután. Znovu svědkyně potvrdila, že viděla, jak se žalobce poutá během jízdy. K záměně vozidel podle ní také dojít nemohlo, protože pokud si nejsou jisti, kontrolu nedělají. Není si vědoma, že by blokovali přechod pro chodce. Vzhledem k hodině spáchání měla za to, že jezdilo hodně vozidel, ale již si to nepamatovala.
10. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí připomněl, že policisté vypovídali o skutečnostech zjištěných v rámci plnění jejich služebních povinností a nebylo zjištěno, že by měli jakýkoli vztah k žalobci, tedy lze předpokládat, že nemají zájem na výsledku řízení. Jejich výpovědi se shodují a korespondují s ostatními podklady ve spise, proto je správní orgán považoval za věrohodné. Správní orgán konstatoval, že vycházel ze svědeckých výpovědí policistů, které se shodují s listinnými podklady. Svědci shodně uvedli místo a čas silniční kontroly. Uvedli, že se služebním vozidlem stáli u kruhového objezdu Sukova, Folmavská na prvním výjezdu před vjezdem do ulice Folmavská přibližně 1 m od prvního jízdního pruhu. Svědkyně Koutná upřesnila stání vozidla kolmo k jízdním pruhům, neboť je tak lépe vidět do vozidel. Přestupek policisté zaregistrovali předním sklem jejich vozidla přes boční sklo žalobce a i zadním sklem žalobce. Uvedli, že zadním sklem sledovali, zda je vidět bezpečnostní pás, který při správném užití musí vést od středového sloupku k rameni řidiče. Dle policistky byl svěšený. Svědkyně uvedla, že přestupek zaznamenala i předním sklem vozidla žalobce, a že viděla žalobce, jak se na ulici Folmavská poutá, což koresponduje s úředním záznamem policistů, podle nichž byl žalobce připoután po zastavení. Rovněž se shodně policisté vyjádřili, že důvodem silniční kontroly bylo protiprávní jednání žalobce. A k záměně vozidla nemohlo dojít, neboť kontrolují jak typ vozidla, tak registrační značku. Podle svědkyně pokud by si nebyli jisti, kontrolu by neprováděli. K návrhu žalobce opatřit záznam kamerového systému služebního vozidla správní orgán uvedl, že přestupek má na základě svědecké výpovědi policistů a dalších podkladů ve spise prokázán bez pochybností a nepovažuje opatření tohoto důkazu za odůvodněné a je nadbytečným ze situace, kdy skutkový stav byl zjištěn úplně a přesně. K vyjádření žalobce, že policisté nemohli stát tak blízko k jízdním pruhům, správní orgán konstatoval, že jde o spekulaci a subjektivní názor žalobce, neboť zde policisté shodně stáli na hranici křižovatky u prvního jízdního pruhu, kde stávají, a to proto, že mají zkušenost, že je tam dobře vidět do projíždějících vozidel. Tyto výpovědi korespondují s úředním záznamem. Správní orgán neshledal důvod, který by policejní výpovědi zpochybnil, proto tuto skutečnost považuje za prokázanou a spolehlivou. Policisté se podle správního orgánu soustředili zejména na dodržování pravidel silničního

provozu, k čemuž patří i bezpochyby plnění povinnosti řidiče být za jízdy připoután. Policisté mají díky denní praxi, při které se zaměřují na zjišťování a objasňování přestupků, lepší vnímavost a všímavost ve vztahu k zaregistrovaným přestupkům. K námitce, že policisté neukázali záznam z kamery ve služebním vozidle, správní orgán uvedl, že není kompetentní vyjadřovat se k silniční kontrole, přičemž ze spisu nevyplývá, že by policisté postupovali nestandardně. Pokud má obviněný výhrady k činnosti policistů, má možnost se obrátit na jejich nadřízeného. Výpovědi policistů se ve všech podstatných bodech shodují a jsou podpořeny ostatními podklady. Drobné odlišnosti odpovídají subjektivnímu, individuálnímu vnímání okolností skutku. Nezpůsobují však rozpory ani nezakládají pochybnosti o skutkovém dění. Skutečnost, že si policista D. nevybavil, zda se žalobce následně poutal, nezakládá pochybnost o věrohodnosti jeho výpovědi, když dodatečné připoutání bylo prokázáno výpovědí druhé policistky, čemuž svědčí i obsah úředního záznamu. Policista však jednoznačně vypověděl, že žalobce nebyl při jízdě připoután. Zda posléze bezpečnostní pás užil, je již irelevantní. Policista D. byl nadto řidičem služebního vozidla, a tudíž lze předpokládat, že v době, kdy se za vozidlem žalobce vydával, musel se současně věnovat řízení vozidla a nemusel se plně soustředit na počínání žalobce. Tento svědek také hovořil pouze v obecné rovině o provozu na dané komunikaci a připustil jedno vozidlo, které se mohlo dostat mezi jejich vozidlo a vozidlo žalobce. I pokud by tomu tak bylo, tato skutečnost nemá vliv na přestupek, který byl zjištěn ještě v době, kdy služební vozidlo stálo u kruhového objezdu. K nákresu užití bezpečnostního pásu správní orgán uvedl, že je považuje za ryze účelové s cílem vyhnout se postihu za přestupek. Navíc užití bezpečnostního pásu způsobem zakresleným žalobcem by nebylo možné označit za způsob naplňující požadavky § 6 odst. 1 písmene a) zákona silničního provozu. Způsob řádného použití vyplývá ze samotné konstrukce pásu a umístění kotevních úchytů ve vozidle. Použitý bezpečnostní pás nemůže řádně plnit svoji funkci, tedy zabránit případě nárazu pohybu horní části těla směrem vpřed. K podkladům předloženým žalobcem správní orgán uvedl, že byly opatřeny po spáchání přestupku a nemohou dokladovat situaci v době přestupku.

11. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, které odůvodnil podobně jako žalobu a přiložil fotografie svého vozidla zepředu, ze strany a z předního pohledu skel do vozidla.
12. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že výpovědi policistů považuje za souladné a korespondující, přičemž policisté mohli na vzdálenost několika metrů vnímat svými smysly, že žalobce není připoután. Nebyl zjištěn žádný motiv jiný než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali. Žalobce policisté neznali a při zastavování vozidla ani nevěděli, kdo je řidičem. Žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti policistů. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činí. Žalobci hrozí, že bude shledán vinným z přestupku a budou mu zaznamenány body v registru řidičů. Zapnutý bezpečnostní pás je veden od bočního středového sloupku vozidla přes střed ramene řidiče. Toto odvinutí od středového sloupku je snadno pouhým okem pozorovatelné. Ačkoliv byl na kruhovém objezdu provoz, policisté neměli ztížené pozorování a nebylo pro ně zrakově obtížné vyhodnotit, zda je žalobce připoután či ne. Jde o přestupek pozorovatelný pouhým okem. Výpověď svědka pak představuje významný důkazný prostředek, protože vypovídá vždy o tom, co vnímal vlastními smysly. Policisté jako svědci svědčili každý zvlášť a následně bylo na správním orgánu, aby posoudil, zda výpovědi jsou v podstatných bodech vnitřně konzistentní a vzájemně se doplňují, což v daném případě bylo splněno. Žalovaný

považuje výpovědi za věrohodné, není z žádných okolností patrné, že by policisté měli zájem na tom, jak bude věc vyřízena. Je proto nutné nahlížet na ně jako na svědky důvěryhodné a nestranné, kteří navíc vypovídali ke své služební činnosti. Provedené důkazy podle žalovaného vytvořili dostatečný, jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlížené jako celek nemohou vést k jinému závěru než, že se žalobce přestupku dopustil. Žalobcem namítané rozpory ve svědeckých výpovědích nepovažuje žalovaný za relevantní, neboť pokud svědkyně Koutná vypověděla, že viděla dodatečné připoutání žalobce a svědek D. si to již nepamatuje, nejde o protichůdná tvrzení. Není rovněž rozhodné, zda se žalobce dodatečně připoutal. K neprovedení návrhu na důkaz videozáznamem z kamery služebního vozidla se žalovaný ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu, že rozhodující jsou v dané věci svědecké výpovědi policistů, z nichž jasně vyplývá, že žalobce nebyl připoután za jízdy. Proto považuje žalovaný další dokazování správní orgán za nadbytečné, když o zjištěném skutkovém stavu nejsou pochybnosti. K žalobcem předloženým videozáznamům a fotodokumentaci viditelnosti do vozidla žalovaný uvedl, že dokumentace pořízená po spáchání přestupku nemůže relevantně dokazovat situaci při spáchání přestupku, a proto nevznáší pochybnosti skutkového stavu. K námitce, že policisté stáli příliš blízko kruhovému objezdu, žalovaný konstatoval, že i pokud by se policisté dopouštěli protiprávního jednání, nemělo by toto vliv na projednávanou věc. K námitce užití bezpečnostního pásu nestandardním způsobem žalovaný uvedl, že i pokud by uvěřil žalobci, že tomu tak skutečně bylo, ač se tvrzení jeví ryze účelovým s cílem zbavit se povinnosti za přestupek, nebylo by možné žalobcem přednesený způsob užití bezpečnostních pásů možné označit za způsob naplňující požadavky ustanovení § 6 odst. 1 písmene a) zákona silničního provozu neboť takto použitý bezpečnostní pás nemůže řádně plnit svou funkci.

13. Žalobu soud neshledal důvodnou.
14. V dané věci nemohlo dojít k porušení zásady rovnosti účastníků řízení, neboť v řízení o přestupku je obviněný jediným účastníkem. Procesní postavení zasahujících policistů je jiné, vystupují v řízení jako nezávislí svědci, nikoli jako účastníci. Dle názoru soudu správní orgány dostatečně podrobně a správně zhodnotily jak provedené svědecké výpovědi, tak i verzi žalobce a nelze dospět k závěru, že se správní orgány bez dalšího přiklonily k tvrzení policistů. Jejich výpovědi jsou konzistentní, vzájemně se doplňují a nejsou mezi nimi zásadní rozdíly. Nebylo zjištěno, že by policisté měli jakýkoli zájem na výsledku řízení. Vypovídali o tom, jak spáchání přestupku vnímali svými smysly a jejich výpovědi rovněž soud hodnotí jako věrohodné. Soud tudíž v postupu správních orgánů neshledal ani žádné porušení zásady spravedlivého procesu.
15. Ve výpovědích svědků nejsou dle názoru soudu podstatné rozpory, neboť za rozpor nelze považovat okolnost, kterou si pamatuje pouze jeden ze svědků- např. svědkyně K. si nepamatovala hustotu provozu, naopak jako spolujezdkyně se mohla soustředit na sledování žalobce a vidět, jak se při jízdě dodatečně připoutal.
16. Nelze přehlédnout rovněž okolnost, že jak oba svědci, tak i žalobce se shodli, že po zastavení byl žalobce již připoután, a to nikoli nějakým nestandardním způsobem, neboť by takovou neobvyklou situaci svědci jistě zaznamenali v úředním záznamu nebo v rámci svých výpovědí. Ani žalobce na místě přestupku o potřebě zvláštního způsobu připoutávání nic neuvedl, pouze obecně nesouhlasil s tím, že by nebyl připoután. Jiný způsob připoutávání žalobce dodatečně začal tvrdit až v průběhu správního řízení, což

značně snižuje věrohodnost tohoto tvrzení a jeví se účelovým ve snaze vyvinut se z přestupku.

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na skutečnost, že v obdobné věci již zdejší soud rozhodoval rozsudkem ze dne 30. 12. 2015 č. j. 17 A 75/2014 – 27 (dostupný na www.nssoud.cz) a zdejší soud neshledal důvody, proč by se měl odchylovat od své dosavadní judikatury. Byla založena právě na principu, že pokud žalobce sám tvrdil, že byl připoután jiným než obvyklým způsobem, tedy způsobem, který neodpovídá standardní bezpečnostní funkci toho bezpečnostního pásu, a zároveň neměl žádné lékařské potvrzení k tomu, že tímto způsobem má být připoutáván, či že nemá být připoután vůbec, pak v každém případě je takové nestandardní připoutávání porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím jsou i naplněny znaky přestupku stejně, jakoby nebyl připoután.
18. Na základě těchto úvah soud považuje za nadbytečné provádět žalobcem navržené důkazy, a to návrh na záznam z kamery ze služebního vozidla, žalobcem předložené fotografie a videa, neboť spáchání přestupku bylo prokázáno bez důvodných pochybností provedenými důkazy, zejména svědeckými výpověďmi policistů, oznámením přestupku i tvrzením žalobce o nestandardním způsobu připoutávání. I kdyby bylo v kameře služebního vozidla vidět, že žalobce je připoután tím způsobem, jak uvádí, jednalo by se o spáchání uvedeného přestupku, neboť nestandardní připoutání tříbodovým pásem nemůže plnit svou bezpečnostní funkci. Nadto žalobcem předložené fotografie a videa neprokazovaly situaci na místě v době přestupku, byly pořízeny dodatečně, tudíž stav v době spáchání přestupku nelze tímto účinně zpochybnit.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
21. Usnesením ze dne 8. 8. 2018, č. j. 17 A 105/2018-26, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. J.Č. Ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Ustanovený zástupce v podání ze dne 22. 9. 2019 předložil vyúčtování odměny ve smyslu § 35 odst. 10 s.ř.s., s tím, že požadoval částku ve výši 16.819,-Kč, a to za 5 úkonů právní služby, které specifikoval jako, příprava a převzetí zastoupení včetně první porady s klientem, prostudování spisu, replika k vyjádření žalovaného, porada s klientem a účast na jednání.
22. Soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování za 3 úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení včetně nahlížení do spisu dne 17. 8. 2018; replika ze dne 25. 10. 2018; účast na jednání před soudem dne 23. 9. 2019) ve výši 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 9 300 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Dále soud přiznává ustanovenému zástupci náhradu hotových výdajů za tyto 3 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 900 Kč, podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Celkem soud zástupci žalobce přiznal odměnu ve výši 10 200 Kč, kterou zvýšil o 21%

DPH, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

23. Soud ustanovenému zástupci nepřiznal odměnu za prostudování spisu jako za samostatný úkon, neboť Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že nahlížení do spisu a studium spisu, které ustanovený zástupce provádí na počátku zastupování v řízení, je třeba pro určení odměny a náhrady hotových výdajů advokáta považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a nikoliv za samostatný úkon právní služby (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008-40). Dále soud nepřiznal odměnu za poradu s klientem konanou dne 20. 12. 2018, ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, když po posouzení obsahu, jež měl být předmětem této porady, nedospěl k závěru, že by tato mohla přesáhnout jednu hodinu a v záznamu o poradě s klientem není zapsán počátek ani konec této porady.
24. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **12 342,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet číslo **1156659009/2700**, vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně